Olina Nejezchlebu jsem znal především jako zručného studiového a týmového hudebníka, a tak když vyšlo jeho sólové album, byl jsem zvědav a zvědavost byla ještě podporována našeptavači – užs´ to slyšel??? No, po poslechu musím říct, že se trošku bojím, až např. jiný zručný a obdivovaný spoluhráč slavných osobností Miloš Dvořáček své sólové album konečně dodělá. Tolik řemeslně zručného, ale jinak obsahově a výrazově plochého popu jsem už totiž dlouho neslyšel.

Olin Nejezchleba je ve všech skladbách „jako někdo, s kým někdy hrál“. Ke cti by mohlo sloužit, že nejvíce připomíná melodikou, zpěvem a tématy textů Ivana Hlase a asi z 10 % Vladimíra Mišíka. Ale proč, když už tu jeden je? Celkově ale sklouzává spíše k plytkosti Kryštofů a Migů a jim podobných. Ne, nepokoušejte se jmenovat třeba Marka Knopflera, u něj ten grunt díla prostě po prvních tónech vycítíte. Tady je to spíš jako stan, napodobující stavbu. To je totiž ten rozdíl mezi „civilností“ a „plochostí“ či „nevýrazností“. Muzika písní nevzrušivě středně rychle a mírně rytmicky plyne, a kdyby byly písně spojeny v jeden track, nic by se nestalo. Poklidný tok tu a tam naruší nikoliv nepříjemná a nenápaditá sóla, nestačí však rozpustit dojem ze zbytku písně, který plyne jak voda před jezem. Asi největší odvaz zažijeme hned v závěru druhé písně, kde se odvazují i housle, trochu jakoby čardášové. Ale opravdu jen trochu. Skladby mají navíc i stejné schéma stavby, takže po třetí písni už víte, že bude vždycky intro, sloka, sólo (několikrát opakováno) a outro. Verše a rýmy jsou v nejlepším případě neutrální, pokud se vychylují, tak spíše k nižší laťce – rýmy *chystá/děkabrista* jsou fakt mimo – nikdo z posluchačů nebude tušit, kdo by to děkabrista mohl být. Kdyby autor a interpret nechtěl svými písněmi něco sdělovat, byla by to příjemná hudba k setkání s přáteli nebo k nakupování v obchodním domě. Ale pořád, i při podprahovém poslechu, vás čas od času v písni upoutají ne úplně běžná slova či obraty (jakkoliv třeba kostrbatá, jako ten děkabrista) a máte (možná oprávněný) pocit, že by si interpret zasloužil větší pozornost, že vám chce něco říct (nejvíce asi ve skladbě
Ráj
). Jenže - vydrželi byste poslouchat řečníka, který se k vám otočí zády a bude si cosi mumlat do kouta pódia a ne k vám? A takhle přesně to na mě působí. Možná mumlá správné věci, ale… Dva tři verše vzbudí vaši pozornost, a pak přijde z okolí (a to i kdybyste seděli v izolované cele a sami) tolik jiných podnětů, že si píseň tu pozornost neudrží. A po třech minutách zase na vás vypadne zajímavá fráze a situace se opakuje. Jen jednu chvíli to vypadá, že řečník dostal odvahu a přistoupil k pultíku a hovoří k vám – ve skladbě
Hit.
Ale to je prostě málo. Nicméně vtipnou kompilaci sloganů songů zpěvákových kolegů oceňuji.

Ne, že bych z desky ve svých pořadech nechtěl hrát, jak by se mohlo po tomto textu zdát – naopak, když nebudu mít co a nebudu chtít nikoho podráždit, sáhnu po ní docela a zahraju z ní cokoliv. Ale je to dobře? Nakonec asi budu mít raději desky, kde si po několikanásobném pozorném poslechu zakroužkuju jednu – dvě písně a na ostatní si vydám zákaz.

{desky 676}